

Radostná Olomouc

„Největší umění je být
živ po svém.“

Jan Werich

foto: Daniel Schulz

Pavla Zadorožná

Úvodník

Do podzimního čísla byly osloveny osobnosti z oblasti výtvarného umění, sdílí s námi jak tvoří, co je inspiruje, jaký smysl ve své práci nachází.

Zmiňují se i o veřejném prostoru, který se kolem nás postupně proměňuje a zviditelňuje. Mohou to být zpočátku malé nenápadné projekty, o kterých často ani my Olomoučané nevíme, nebo velké festivaly, jako například Mezinárodní sochařský festival Sculpture Line, proto můžeme najít Chobotnici, Stvůru či Gorily ve Smetanových sadech, i když jen dočasně. Díky takovým aktivním počínům a iniciativám ožívá veřejný prostor kolem nás, a ať už vzbuzuje jakékoliv reakce nebo nadšení, je dobře, že město žije.

Jan Viktor Mládek řekl: „Přežije-li kultura, přežije národ.“

Tak žijme, v plném zdraví.

ANKETA: Co pro Vás znamená UMĚNÍ, KRÁSA, TVORBA?

Mariánka: Na malování se mi líbí ten klid. Když maluju třeba zvířátka, jsem v pohodě a šťastná. Je to tak vždycky, když dělám to, co mě baví. Myslím, že je důležité, aby děti a vlastně i dospělí mohli dělat to, co je těší...

Jana: Někdo napsal, že uměním se přibližujeme Bohu, tak to asi bude. Když maluju, jsem v bezpečí a v klidu, u sebe doma. Je to stav zastavení se a cestování v jiných světech, než jsou tady na Zemi. Obrazy jsou asi zprávy - o světě, o nitru umělce, o spojení s přírodou, věcmi, událostmi...Umělec do nich kóduje své názory, postoje, výpovědi. A divák je pak umí nebo neumí přečíst. Asi záleží na vzájemném porozumění a podobném nastavení.

Jaromír: Aniž bych se o to jakkoli zasloužil, vyrůstal jsem v kulturou "políbené" rodině. Pro moje rodiče bylo vždycky normální chodit na koncerty, do divadla, číst knížky a o tom všem si povídat. Když jsem vyrostl, měl jsem neutuchající touhu taky něco vytvořit. Něco velkého, nezapomenutelného napsat, složit. A když jsem pochopil, že nic opravdu velkého ze mě opravdu nevyleze, byl jsem chvíli smutný. Ale jenom chvíli. Začal jsem to dělat jako moji rodiče. Chodím do divadla, na koncerty, výstavy, čtu knížky, povídám si o tom a úplně nejraději plánuji. Kromě toho se rád dívám kolem sebe a snažím se lidi upozornit na to zajímavější, pěknější a lepší. Protože na to horší určitě upozorní někdo jiný. A víte, že je život v Olomouci opravdu bohatý, krásný a radostný? Žijme teď a nekažme si ho.

„Nic velkého nedokáže umělec, který sám o sobě nepochybuje.“ Leonardo Da Vinci

Olomoucké příběhy, které inspirují.

Jana Látalová

Umění pro mne znamená radost, svobodu, tvoření a sebevyjádření. Inspirovat lidi ke krásě a umění mne velmi baví a dává hluboký smysl. V umění vidím své poslání, jak mohu lépe pomáhat lidem a ZEMI.

Léčivé malování probíhá v krásných prostorách Art studia Šantovka Olomouc od listopadu 2014. Svůj den tu můžete vnímat jak čisté malířské plátno s nekonečnou možností inspirace a tvorby. Aktivuje se nám pravá mozková hemisféra, která pomáhá udržet klid a vnitřní harmonii. To je má osobní zkušenost, proto lidem nabízím kurzy léčivého malování.

V průběhu olejomalby je učím věřit si, napojovat se na sebe, vnímat energie barev i obrazu. Vedu je k relaxaci při práci na vlastním díle, k trpělivému soustředění a míchání barev, k citlivému nanášení na plátno i schopnosti vnímat jednotlivé detaily. Respektuji vždy přirozené tempo každého klienta. Učím je nesrovnávat se s ostatními, být originální a bdělý na to, co cítí a vnímají z rodícího se obrazu. Pomáhám nalézat rukopis v jejich vlastní malbě. Domnívám se, že tyto dovednosti lidem obecně chybí. Jejich osvojení může zkvalitnit další oblasti života.

Poslední roky osobně cítím silnou potřebu a propojení s přírodou. Věnuji se rodině, péči o zahradu, včelaření, výsadbě květin a stromů. Ráda se setkávám s lidmi a podporuji vše, co je v souladu s přírodou a jejím trvale udržitelným životem. Vnímám, že posláním lidstva je chránit naši krásnou planetu ZEMI, která je sama o sobě dokonalé umělecké dílo vesmíru.

• www.tvorivostzeny.cz, FB: léčivé tvoření

Daniel Schulz

Fotografií se bavím už odmalička, fotím od 15 let. Zakázky se začaly nabalovat postupně, takže jsem si vyzkoušel spoustu věcí, od vráteneho přes zaměstnance, státního úředníka až po podnikání, ke každému oboru jsem trochu přivoněl

a vrátil jsem se zpátky tam, kde mě to bavilo nejvíc, což je volná noha. Navíc když to spojíš s prací, která Tě baví a jde ze srdce, tak to je úplně ideální kombinace.

Fotím rád lidi, jak reportáže, tak ateliérové focení, ale nevyhýbám se ničemu, nemám vyhraněný žánr - jsem takový „univerzál“. Jako olomoucký rodák samozřejmě fotím rád i město. Spolupracuji s magistrátem, kdy dělám různé kulturní

>

akce, pro Moravské divadlo pak třeba činohry, opery, plakáty. U divadla je nejdůležitější světlo, to je úplně jiné nasvícení než ve skutečnosti, atmosféra je vytvořená světelnými efekty. Fotograf se je musí naučit vnímat a přizpůsobit se tomu, jak to chce režisér. Já už pak jen zaznamenávám jeho vizi.

Pracujeme s manželkou spolu a je to fajn. Veronika: „Já se starám o teplo domova, dělám zázemí a hodně Dana podporuji, dodává mu to jistotu a dělá, co ho baví, je v práci naplno. A on si toho váží a uvědomuje si to. Jsme spolu rádi.“

Bez té podpory bych to nezvládl. Verča je velké zázemí, navzájem si dáváme to, co můžeme. Symbióza... kdy ta lidská přerůstá v pracovní. Tvoříme spolu, každý dělá něco a je to přirozeně rozdělený. Tak si představuji, že by to mělo fungovat.

• www.fotoschulz.cz

Tomáš Junker

Graffiti tvořím od svých 12 let, od té doby se to táhne... street art pro mě znamená uvolnění, mám volnou ruku, můžu dělat, co chci. Pořád mám nutkání si ten sprej vzít a něco pomalovat - je to taková surová činnost, kdy jde člověk dělat jenom svou věc. Teď už spíš maluju na

plátna, je to víc zaměřený do artu, širší spektrum, který zabírá od oděvního designu až po sochy, ale pořád používám jako hlavní médium sprej.

Co se týče volby místa, když děláme graffiti, jsou určitá místa, kde se může jít malovat, pak jsou taková, kde by se nemělo, jako například opuštěný starý budovy, třeba kasárna, takových míst je tady spousta. Památky a hezké budovy - to je otázka spíš těch mladých a nerozvážených lidí. Když je člověk mladej, tak ho nic moc netrápí, dřív nebo později ale dospěje. S malováním jezdím hodně po světě, graffiti je komunitní věc, tvoříme si více méně pro sebe, moc nás nezajímá, co si myslí lidi kolem. Současně s tím dělám digitální design, což je naopak hrozně omezený prostor, všechno musí být perfektní.

Olomoucký veřejný prostor...? Pomaličku polehoučku se to posouvá.

Snažíme se to tady nějak zvelebit v rámci Street Art Festivalu, vybíráme kvalitní umělce, letos už to je 13. ročník. U muzea můžeme vidět britského krále Eduarda VII, Batmana na domě v areálu Fakultní nemocnice, plačícího Masaryka v areálu vysokoškolských kolejí, na Passingerově mlýně je Dívka s orlicí, a další díla, teď jsme dělali šest nových šablon kolem starého pivovaru v Lafayettově ulici.

Myslím, že lidi trochu začali vnímat zájem ve veřejném prostoru, i město se trochu snaží, doufám tedy, že se to bude všechno postupně zlepšovat.

• www.pauser.me

Irena Cakirpaloglu

Umění je pro mě způsob, jak vyjádřit své emoce a touhy, které nejsem schopná vyjádřit slovy. Je to vlastně sdělení světu, co chci, co mě trápí, co mě naplňuje. Také je to svým způsobem i proces sebepoznání, díky malování jsem schopná se soustředit na

daný moment, plně ho prožívám a jsem sama sebou. Malování mi pomáhá relaxovat a zapomenout na každodenní starosti a realitu. Narodila jsem se a vyrůstala v Makedonii ve Skopji a umění mě provázelo celý můj život. Již od malička jsem měla jasno v tom, čím budu, a svůj sen jsem si krok za krokem plnila. Malovala jsem a kreslila prakticky non-stop, učitelé a také rodina si mého výtvarného nadání vždy všimli a podporovali mě. Pak už byla jasná moje volba vysoké školy, kde jsem pokračovala v tom, co mě nejvíc vnitřně uspokojovalo. Žiji a tvořím v Olomouci, pravidelně se stýkám i s jinými umělci, s některými společně vystavujeme. Od roku 2003 jsem členkou Unie výtvarných umělců Olomoucka. Na Olomouci se mi právě líbí, že má velmi bohatou kulturní a uměleckou scénu, má co nabídnout. Je zde několik slušných výstavních prostor a samotné město a jeho krása jsou hodně inspirativní a obohacující...

• FB: Irena Balaban Cakirpaloglu

Vít John

Začal jsem malovat jako malé dítě a od té doby jsem ještě nepřestal. Malování je můj výrazový prostředek, jak dávat světu informaci o světu. Vnímám obrazy jako autoportrét, je v nich zakódovaný můj naturel, jestli jsem byl v tu dobu šťastný nebo ne-

šťastný, zdravý nebo nemocný, hladový nebo najezený, jestli bylo hezky... Také volba barev hraje velkou roli, odráží se v psychice autora, barvou vždy něco říká.

Myslím, že každý člověk se rodí s výbavou, jestli je nebo není kreativní, nemá to co do činění s výchovou. Když dítě kreativní je, rodiče by jej měli podpořit. Když ho milují a dítě žije v láskyplném prostředí, tak už se samo vyvíjí a směřuje k tomu, že se stane tím, kým chce. Všechno, co člověk potom vytvoří, je odrazem toho, co zažil v dětství - z toho čerpají spisovatelé, muzikanti, výtvarníci, každý máme svoje téma.

V Olomouci se mi žije skvěle. Po Praze je to druhé město v počtu historických památek. Když žijeme ve městě, které má paměť, svůj genius loci, starou architekturu, příběhy, to krásno... velmi nás to kultivuje.

Kdybyste chtěli vidět můj nejsoučasnější „autoportrét“, zvu vás do galerie Anděl, kde od 30. září začíná měsíční výstava s názvem „Srdeční záležitost“.

• www.vitjohn.com, FB: Vit John

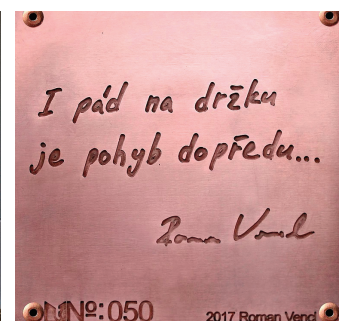
Víte o projektu „Graffitilinks“ ve Vodární ulici?

„Je to můj autorský, časově neomezený projekt, založen na interaktivitě veřejnosti. Vycházím z toho, že lidé od nepaměti inklinují k zanechání osobních vzkazů na veřejném místě. Jde o poselství napříč časem. Formu tvoří měděné čtvercové tabulky seřazené vedle sebe. Tvé poselství napíšeš či nakreslíš na šablonu (stáhneš si na naší stránce), pak nám ji pošleš mailem. Vzkaz se přenesne (fotocestou a leptem) na měděnou tabulku a následně umístí na Zeď vzkazů ve Vodární ulici. Začínali jsme v září 2017, nyní má poslední tabulka číslo 215.“

Přidáte se?

Tomáš Mecka

• www.graffitilinks.eu

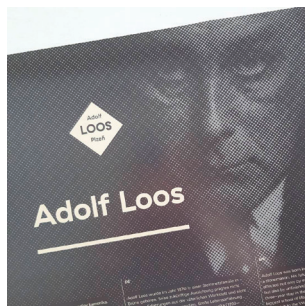

Múzy

Múzy (řec. músai, lat. musae) jsou v řecké mytologii dcery nejvyššího boha Dia a bohyně paměti Mnemosyné. Jsou to bohyně všech (múzických) umění.

Od slova múza se odvozuje jak moderní slovo „muzeum“ jako středisko věd a umění, tak označení pro hudbu v mnoha jazycích, i české hovorové „muzika“.

Archiv FB: Molitorova knihovna

Molitorova knihovna

Nové kulturní centrum, knihovna a umělecká galerie slavnostně otevřela 10. září, a to „Olomouckým Loos Festem“ - oslavou 150. narozenin architekta Adolfa Loose.

- FB: Molitorova knihovna

Archiv FB: streetartfestivalcz

Street Art Festival

Novou platformou projektu je první prodejní veletrh současného umění v Olomouci – ART FAIR v Konviktu, 21.–22. 11. 2020. Cílem je poskytnout talentovaným umělcům prostor k prezentaci svých děl, ať už tisků, pláten, ilustrací nebo grafik. Ve dnech 25.–26. 9. ožije bývalý Zimní stadion - máme zeď, umělci barvy a vy důvod se přijít podívat.

- www.streetart-festival.cz

Archiv FB: krasnaolomouc

Za krásnou Olomouc

Spolek pro kulturu, urbanismus, památkovou péči a životní prostředí se zaměřuje na pořádání přednášek, promítání filmů, organizaci vycházek, výstav a pravidelné udílení Ceny za kvalitní počin v oblasti architektury a urbanismu.

- www.krasnaolomouc.cz

Vzpomínka na Václava Havla

Zveme vás na občanský happening Vzpomínka na Václava Havla, který se uskuteční v pátek 18. 12. 2020 od 17. hodiny u jeho Lavičky na nádvoří Zbrojnice. Můžete si připomenout i výročí jeho narození 5. 10.

„Je na každém z nás, aby se snažil. Ti, kteří říkají, že jedinec nic nezmůže, si jen hledají výmluvu.“ Václav Havel